

Dosarul nr. 3ra-1557/18

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud.: N. Mazur)
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud.: E. Palanciuc, A. Malî, Vl. Clima)

Î N C H E I E R E

21 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Maria Ghervas
Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Consiliul municipal Chișinău,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de către Inspectoratul de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău împotriva Consiliului municipal Chișinău, intervenient accesoriu Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat cu privire la contestarea actului administrativ

împotriva deciziei din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins cererea de apel depusă de Consiliul municipal Chișinău și s-a menținut hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru,

c o n s t a t ă :

La 21 iulie 2015, Inspectoratul de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău a depus cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că la 27 aprilie 2015, în adresa Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău a parvenit scrisoarea nr.07.11/717 din 29 aprilie 2015 a Direcției Generale Economie, Reforme și Relații Patrimoniale a Consiliului municipal Chișinău, prin care i-a fost adus la cunoștință faptul că, Consiliul municipal Chișinău a emis deciziile nr. 2/26-3, 2/26-4, 2/26-5, 2/26-6, 2/26-7 din 2 aprilie 2015, cu privire la darea în locațiune a unor încăperi Comisariatului de Poliție sectorului Centru mun. Chișinău, pe un termen de 3 ani, iar plata chiriei calculându-se cu aplicarea coeficientului de piață K4 - 0,5.

În acest context, reclamantul a menționat că, nefiind de acord cu deciziile Consiliului municipal Chișinău, la 27 mai 2015, a expediat în adresa Consiliului municipal Chișinău o cerere prealabilă, prin care a solicitat revocarea deciziilor Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-3, 2/26-4, 2/26-5, 2/26-6, 2/26-7 din 2 aprilie 2015 în parte pct. 1 din decizii, prin substituirea sintagmei darea în locațiune, cu sintagma darea în comodat.

Prin răspunsul Consiliului municipal Chișinău nr. 04-116/3855 din 18 iunie 2015, cererea a fost respinsă.

Astfel reclamantul consideră că răspunsul Consiliului municipal Chișinău nr. 04-116/3855 din 18 iunie 2015 și deciziile adoptate sunt neîntemeiate.

Reclamantul a specificat că din anul 2000, utilizează încăperile destinate pentru activitatea sectoarelor de poliție, în baza deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 6/40 din 23 martie 2000 cu privire la darea în folosință a sectoarelor de poliție, comisariatelor de poliție din municipiul Chișinău, prin care a fost decisă transmiterea în folosință comisariatelor de poliție din municipiul Chișinău încăperile sectoarelor de poliție conform listei anexate: sectorul de poliție nr. 1 din str. 31 august 105-5 birouri cu suprafața de 124 m.² – subsol; sectorul de poliție nr. 2, din str. Hîncești 62-A - 6 birouri, cu suprafața de 125 m.² - subsol; sectorul de poliție nr.3, din str. C. Negruzzi 6 - 5 birouri, cu suprafața de 127 m.² - 1 etaj; sectorul de poliție nr. 4 din str. Gagarin 3 - 4 birouri, cu suprafața de 125 m.² - casă separată; sectorul de poliție nr. 5, din str. C. Vîrnav 1 - 6 birouri, cu suprafața de 106 m.² - 1 etaj; sectorul de poliție nr. 6 din șos. Hîncești 143 - 3 birouri, cu suprafața de 47 m.² - I etaj; sectorul de poliție nr. 7, din str. Dokuceaev 4 - 3 birouri, cu suprafața de 125,4 m.² - subsol; sectorul de poliție nr.8, din str. Bulgară Piața Centrală - 6 birouri, cu suprafața de 142,6 m.² - 1 etaj; sectorul de poliție nr. 9, din or. Codru, str. Cotiujeni 14 - 6 birouri, cu suprafața de 194,1 m.².

Reclamantul a notat că a depus nenumărate demersuri în adresa Primăriei mun. Chișinău privind încheierea contractelor de comodat cu sectoarele de poliție, conform art. 859 Cod Civil, însă nu a primit nici un răspuns.

Totodată reclamantul a susținut că încăperile menționate au fost exploatate în interes de serviciu (utilitate publică), cu achitarea facturilor comunale, în conformitate cu decizia Consiliului municipal Chișinău nr.6/40 din 23 martie 2000.

În susținerea pretențiilor înaintate, reclamantul a invocat prevederile art. 69 alin. (4) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, care prevede că autoritățile administrației publice locale vor asigura subdiviziunile Poliției cu sedii necesare pentru desfășurarea activității acestora în caz că bunurile imobile în care este amplasată subdiviziunea Poliției, la data intrării în vigoare a prezentei legi, nu sînt în posesia Ministerului Afacerilor Interne sau a subdiviziunilor acesteia.

Reclamantul a considerat că deciziile Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-3, 2/26-4, 2/26-5, 2/26-6, 2/26-7 din 2 aprilie 2015, vin în contradicție cu norma stipulată de Legea nr.436 din 28 decembrie 2006 și Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului.

Reclamantul Inspectoratul de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău a solicitat recunoașterea ca fiind ilegal răspunsul Consiliului municipal Chișinău nr. 116/3855 din 18 iunie 2015, declararea nulității deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-3 din 2 aprilie 2015, deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-4 din 2 aprilie 2015, deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-5 din 2 aprilie 2015 și deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-6 din 2 aprilie 2015.

Pe parcursul examinării cauzei, Inspectoratul de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău a depus cerere de concretizare a cerințelor împotriva Consiliului

municipal Chișinău, intervenient accesoriu Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău al Cancelariei de Stat, prin care a solicitat recunoașterea ca fiind ilegal răspunsul Consiliului municipal Chișinău nr. 116/3855 din 18 iunie 2015, declararea nulității deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-3 din 2 aprilie 2015, deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-4 din 2 aprilie 2015, deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-5 din 2 aprilie 2015, deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-6 din 2 aprilie 2015 și deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-7 din 2 aprilie 2015.

Prin hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru s-a admis acțiunea depusă de Inspectoratul de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău. S-a recunoscut ilegal răspunsul nr. 04-116/3855 din 18 iunie 2015 a Consiliul municipal Chișinău și s-au anulat deciziile Consiliului municipal Chișinău nr. 2/26-3, nr. 2-26/4, nr. 2/26-5, nr. 2/26-6, nr. 2/26-7 din 2 aprilie 2015 (f.d. 132).

Prin decizia din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins cererea de apel depusă de Consiliul municipal Chișinău și s-a menținut hotărârea din 27 decembrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru (f.d. 161-169).

La 5 iulie 2018, Curtea de Apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d. 170).

La 4 septembrie 2018, Consiliul municipal Chișinău a declarat recurs împotriva deciziei din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri cu privire la respingerea acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a afirmat că instanțele de judecată prin hotărârile pronunțate au încălcat normele de drept material.

Astfel, recurentul a menționat că răspunsul Consiliului municipal Chișinău nr. 116/3855 din 18 iunie 2015 poartă caracter explicativ și nicidecum nu poate fi considerat ca un refuz în ceea ce privește examinarea cererii de privatizare a terenului.

Recurentul a considerat lipsită de suport juridic afirmația că spațiile urmau a fi date în comodat și nicidecum în locațiune, deoarece pretenția dată urma a fi admisă în condițiile legii vechi nr. 416 din 18 decembrie 1990 cu privire la poliție, care prevedea expres la art. 7 divizarea poliției Republicii Moldova în poliție de stat și municipală, cât și dubla subordonare a celei municipale. De asemenea art. 41 prevedea și finanțarea poliției municipale din bugetul autorităților administrativ-teritoriale.

În acest context, recurentul a remarcat că odată cu intrarea în vigoare la 5 martie 2013 a Legii nr. 320 cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, poliția este o instituție publică finanțată exclusiv din bugetul și subordonată Ministerului Afacerilor Interne, care este responsabil de bugetul necesar acoperirii necesităților sale tehnico-materiale, cât și a subdiviziunilor din subordine.

Recurentul a relatat că la emiterea deciziilor contestate, Consiliul municipal Chișinău s-a condus de prevederile art. 77 alin. (2) din Legea privind administrația publică locală nr. 436 din 28 decembrie 2006.

La 16 octombrie 2018, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție a comunicat cererea de recurs Inspectoratului de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău, informându-l că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă

referința nu este prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f.d. 131).

La 15 noiembrie 2018, Inspectoratul de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău a depus referință, prin care a solicitat declararea recursului ca fiind inadmisibil.

Examinând admisibilitatea recursului, fără prezența participanților la proces, în acord cu procedura specificată la articolul 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Consiliul municipal Chișinău este inadmisibilă, pentru motivele ce succed.

În conformitate cu articolul 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Instanța de judecată subliniază că un stat care dispune de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii săi se bucură de principiile unui proces echitabil prevăzute la articolul 6 parag. (1) din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale (a se vedea *Lebedinschi vs Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, parag. 32, *Sultan vs Republica Moldova*, 5 iunie 2018, parag. 24).

În aceste condiții, procedura de admisibilitate a cererii de recurs va fi efectuată și analizată prin prisma articolului sus - citat, care cuprinde, în mod particular, dreptul de acces la justiție și dreptul de a fi auzit.

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, pentru că prin însăși natura sa, recursul trebuie reglementat de către stat, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, criteriile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, inter alia, *Marc Brauer vs Germania*, 1 septembrie 2016, parag. 34; *Miessen vs Belgia*, 16 octombrie 2016, parag. 64; *Samardžić vs Croația*, 20 iulie 2017, parag. 28; *Zubac vs Croația (Marea Cameră)*, 5 aprilie 2018, parag. 82).

La început, judecătorul raportor a făcut un raport verbal în fața completului de judecată instituit în corespundere cu articolul 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Așadar, în conformitate cu articolul 433 lit. a¹), b), c) și d) din Codul de procedură civilă, instanța de judecată a verificat dacă actul judecătoresc poate fi atacat cu recurs, dacă cererea dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

Prin urmare, obiectul prezentei cererii se referă la decizia din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău, care intră în categoria de acte specificate în articolul 429 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu articolul 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul respectiv este de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră în termen recursul declarat de Consiliul municipal Chișinău la 4 septembrie 2018, din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 30 mai 2018 a fost expediată în adresa părților la 5 iulie 2018 (f. d. 170), iar conform copiei plicului anexat la cererea de recurs, se confirmă faptul că recurentul a recepționat decizia instanței de apel la 12 iulie 2018 (f.d. 179).

Astfel, instanța de judecată a constatat că recursul declarat de Consiliul municipal Chișinău este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În continuare, completul de judecată a audiat raportul verbal al judecătorului raportor, cu privire la esența și temeiurile recursului, inclusiv dacă argumentele recurentului referitoare la ilegalitatea deciziei atacate întrunesc criteriile formale din articolul 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă dictează regula principală, potrivit căreia, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

La acest capitol, alin. (2) și (3) din articolul 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat. Iar, alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Mai mult, modul de prezentare și formulare a chestiunilor de drept a fost explicitat în punctele 22 – 27 din Hotărârea explicativă nr. 5 din 11 noiembrie 2013 a Plenului Curții Supreme de Justiție (a se vedea similar *Trevisanato vs Italia*; 16 decembrie 2016, parag. 22 – 23, 36).

În mod corespunzător, instanța de recurs notează că reglementările referitoare la rigorile impuse de articolul 432 alin. (1) - (4) din Codul de procedură civilă sunt redactate suficient de clar și îndeplinesc criteriul de previzibilitate. Mai mult, scopul acestui articol este, atât de a proteja interesul recurentului de a obține, după caz, casarea sau modificarea deciziei atacate, cât și de a păstra rolul Curții Supreme de Justiție de a se ocupa numai de probleme de o importanță semnificativă specificat în articolul 1 alin. (2) din Legea nr. 789-XIII din 26 martie 1996 (a se vedea *Zubac*, ibidem, parag. 83, 105 - 106).

În consecință, limitările impuse de articolul 432 alin. (2) – (4) din Codul de procedură civilă urmăresc un scop legitim, respectând în același timp cerințele securității juridice și buneii administrări a justiției (a se vedea *Beniamin Nersesyan vs Armenia*, 19 ianuarie 2010, parag. 22; *Marc Brauer*, ibidem, parag. 35; *Miessen*, ibidem, parag. 67; *Sturm vs Luxemburg*, 27 iunie 2017, parag. 36; *Zubac*, ibidem, parag. 98). Persoanele vizate trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate (a se vedea *Ronald Vermeulen vs Belgia*, 17 iulie 2018, parag. 44).

Astfel, instanța de judecată conchide că judecarea recursului, exercitat conform rigurilor impuse de articolul 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai pentru problemele de drept material și procedural. Curtea Supremă de Justiție verifică doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În acest caz, instanța de recurs nu cercetează cum a fost reflectată realitatea obiectivă a faptelor determinate de instanțele ierarhic inferioare, cu excepția situației în care constatările pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.

În speță, completul de judecată nu a identificat niciun indiciu care, la prima vedere, ar putea ridica probleme de drept prin prisma articolului 432 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Instanța de judecată observă că recurentul Asociația obștească „Asociația Reporteri de Investigație și Securitate Editorială din Moldova” a criticat decizia din 30 mai 2018 a Curții de Apel Chișinău. Totuși, în virtutea principiului jura novit curia, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Recurentul nu a specificat expres unul din temeiurile prevăzute la alineatele (2), (3), (4) din articolul 432 din Codul de procedură civilă. Totuși, în virtutea principiului jura novit curia, instanța de recurs are competența de a decide asupra caracterului juridic al argumentelor inserate în cererea de recurs, prin examinarea lor, în lumina temeiurilor articolului 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din analiza minuțioasă a conținutului cererii de recurs în raport cu decizia contestată, reiese în mod cert că recurentul nu a demonstrat și nu a arătat motivele nelegalității hotărârii instanței de apel, ci se mulțumește să afirme abstract că instanța nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată și a interpretat eronat legea, fără nici o observație pertinentă speței.

În ceea ce privește a doua critică, Curtea reiterează că absența unei raționamente detaliate în deciziile unei instanțe superioare nu constituie o încălcare a articolului 6 din Convenție, deoarece decizia primei instanțe este suficient motivat (a se vedea, de exemplu, Feryadi Şahin v. Turcia, nr 33279/05, § 22, 13 septembrie 2011, și Kabasakal și Atar c. Turciei (dec.), 70084/01 și 70085/01 noastre, din 1 iulie 2003) – motivare, TAŞKAYA c. TURQUIE, 13 februarie 2018, parag. 56

Instanța de recurs relevă că recurentul a pretins, într-un mod abstract, că instanța de apel a încălcat normele de drept material și procedural și a ignorat probele, fără a invoca argumente referitoare la ilegalitatea deciziei atacate. În acest context, dacă instanța ar purcede la examinarea cererii de recurs motivate într-o asemenea manieră, atunci s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici împotriva actului judecătoresc, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu și ar pune la îndoială obiectivitatea și nepărtinirea completului de judecată. Or, un atare exercițiu este inadmisibil în condițiile în care, prin prisma articolului 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, precum și argumentul ilegalității deciziei atacate.

În orice caz, completul de judecată observă că recurentul, a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie în fața instanțelor ierarhic inferioare. De altfel, aceasta a avut ocazia de a-și prezenta elementele de probă și de a-și apăra cauza în mod liber, fiind audiată de o primă instanță și de o instanță de apel,

care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept invocate de părți și relevante litigiului (a se vedea A. Menarini Diagnostics S.R.L. vs Italia, 27 septembrie 2011, parag. 59; Akaki Tchaghiashvili, 2 septembrie 2014, parag. 34, Samardžić, ibidem, parag. 31, Gohe și alții vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 41 - 43).

Pe baza celor prezentate, completul de judecată constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu conțin exclusiv chestiuni de drept și nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la articolul 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența cererii de recurs și ilegalitatea deciziei contestate, impuse de articolul 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă (a se vedea, inter alia, Petrovic vs Luxemburg, 17 februarie 2011, parag. 31 – 33, Sturm, ibidem, parag. 32).

Considerațiile de mai sus sunt suficiente pentru a permite instanței de judecată de a reține existența temeiului prevăzut la articolul 433 lit. a) din Codul de procedură civilă. În atare condiții, conjunctura respectivă confirmă că marja de apreciere a instanței de recurs nu a fost disproporționată cu obiectivele securității raporturilor juridice și buneii administrări a justiției, după caz, s-a accentuat rolul instanței supreme de a interpreta uniform legea și de a soluționa litigiile apărute în cadrul aplicării legilor, în raport cu obiectiile formulate în recurs. Deci, în opinia instanței, normele de drept nu au format un obstacol care să afecteze esența dreptului recurentului de acces la un tribunal.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi auzit de o instanță”, garantat de articolul 6 parag. 1 din C.E.D.O., instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză și de trăsăturile speciale ale procedurii în ordine de recurs (a se vedea, inter alia, Latourniere vs Franța, 10 decembrie 2002, parag. 2; Hansen vs Norvegia, 2 octombrie 2014, parag. 71 – 74). În concepția instanței europene, articolul 6 parag. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind lipsit de șanse de succes (a se vedea, mutatis mutandis, Kukkonen vs Finlanda (nr. 2), 13 ianuarie 2009, parag. 24; Papaioannou vs Grecia, 2 iunie 2016, parag. 45; Baydar vs Olanda, 24 aprilie 2018, parag. 46; Guelfucci vs Franța, 3 iulie 2018, parag. 42 - 44). Aceste raționamente se transpun direct în cazul de față, de vreme ce esența și temeiurile din recursul dedus judecății, inclusiv și argumentele din el, nu sunt în stare să afecteze legalitatea deciziei atacate sau a procedurii în ansamblu.

Având în vedere circumstanțele care preced, completul de judecată decide în mod unanim că recursul declarat de către Consiliul municipal Chișinău nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinare în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu articolul 270, articolul 433 lit. a) și articolul 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Consiliul municipal Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Maria Ghervas

Nicolae Craiu